

Årets skitur
Skarveheimen 2-6.April

Rødungen – lungsdalshytta 23 km
lungsdalen via Kongshelleren til Geiteryggghytta 28 Km
Geiteryggghytta – Finse 18 km
Finse – Haugastøl 23 km

Så kom dagen da innbydelsen til årets skitur kom. Tankene kom fort til fjorårets tur. Skal jeg melde meg på eller ikke. Er formen god nok, lite skitrening, for dårlig kondis ?. Det ble selvfølgelig påmelding.

Det nærmet seg dagen for avreise og forberedelsene skulle starte. Plagg på plagg, ute inne under over etter på oppe nede, ski, støvler, smøring.....I år skal i alle fall ikke sekken veie for mye. Etter møysommelig pakking etter lista ble den som i fjor. Ja vel, det står kun om noen få gram fra eller til. Skal en på tur for å lette på den hverdagslige tyngden, vekk fra kjas og mas må man vel slite litt.

Dagen kom, og vi ble som i fjor fraktet standsmessig til fjells av Magnus Bussreiser. I bussen satt som alltid, en glad og forventningsfull gjeng. I år reiste vi onsdag kveld og vi ankom Rødungstøl Høyfjellshotel kl 23:30. Våknet torsdag morgen til et fantastisk vær.

Viddene og fjella skinte mot oss. Kunne det bli bedre. Det var på med Universalklister og avreise 10:00 mot lungsdalshytta. Føret var vanskelig, klisteret forsvant nesten like fort som det kom på. Men med fint vær så hastet det ikke så med å komme frem. Vi ankom hytta kl.5. Hytta ligger idyllisk under lungsdalsnuten.

Der fikk vi en spesiell overraskelse. Vi ble vist ned til ei lita Steinbu fra 1700 tallet som var restaurert og satt i stand. Der fikk vi høre historien om stedet og dagens drift av hytta. Vi fikk også høre en gripende historie om Eivind Gudbrandsgard som tok livet av en nabo i et forrykende slagsmål om en skogteig i 1719. Kniven satt løst i slira den gangen.

Eivind stakk til fjells og levde et bortgjemt liv i fjellheimen som fredløs i nesten 20 år. Var det i selvforsvar eller ikke. Mange tok han i forsvar og syntes synd på han. Eivind levde i huler og av og til lurte han seg ned til familie og folk han kunne stole på. Ufattelig at han klarte å holde ut så lenge. Han endte sine dager der etter et skudd ifra en storbonde fra Lardal. Storbonden fikk såpass juling etterpå at han aldri med kunne arbeide og det var kanskje til pass får`n.

Etter den gripende historien fikk vi spekemat og rømmegrøt, alt laget av råvarer fra plassen, kortere bevandret mat kunne vi ikke få.

Gladgutt på tur!

Fredag morgen våknet vi også til en fantastisk solskinnsdag, nå med destinasjon Geiterygghytta. Vi gikk inn lungsdalen og etter bratte stigninger rastet vi på Kongshelleren. Det var bratte bakker opp og ned. Først var vanskelig så noen gikk på ski og andre på beina. Noen knall og fall ble det også. Fall kan i utgangspunktet se dramatisk/komisk ut men det går som regel bra. Bortsett fra Åsmund som knakk et ribbein. Men for en kraftkar som han er det en bagatell, for maken til tæl og krefter. Han var årets sprekeste. Han var på toppen av bakken før andre fikk startet. Det var, i løypa utenfor løypa, på toppen, ned bakken, opp igjen..... og humøret alltid på topp.

Ankom Geiterygggytta halv 6. Der ble det fortært svinestek, medisterkaker og surkål, det ble en følelse av julestemning . Gro åpnet sekken og pakkene kom fram. Da ble det pakkelek, ivrige tærningkastere sloss om dusjhetter, såpestykker og gammel skismøring. Lykken kom og gikk. Men når klokka ringte var det slutt på leken og da satt noen oss der med ”juveler”.

Noe mer igjen knept i klesdrakten ut fra Geiteryggghytta!?

Lørdag morgen klar for Finsehytta. Været hadde skiftet. Det var vind dårlig sikt og litt snø. Når sikten er dårlig så ser man jo ikke så mye til fjellheimen, en er bare liksom i det. Det en ser er skia til den som går foran og man får tid til å la tankene vandre.

Det er kanskje akkurat da, pakket inn i varme klær vi befinner oss inne i oss selv, nettopp da tror jeg at vi egentlig "slapper" av.

Vi ankommer Finsehytta på ettermiddagen. Finse er virkelig verd et besøk. Lite tettsted uten veiforbindelse. Kun tog eller til fots. Ordet hytte får en annen dimensjon når der finnes sengeplass til 150 og eget microbryggeri! ja her var det bare å kose seg.

Mye folk og lang ventetid fram mot middag klokka 9!

Så kom Søndagen og den siste etappen til Haugastøl. Kvistet løype langs jernbanen ble valgt. Det var nysnø og nullføre. Nesten umulig å få bra ski. Heldigvis gikk det mer nedover enn oppover, en stor fordel når skia gikk like lett bakover som forover. Fasinerende å se Bergensbanen komme i stor fart forbi, (alltid i rute). Der reisende kan sitte i myke seter å oppservere andre som sitter og raster i lia utenfor. Plutselig skjer det at ett svensk ski kommer glidende forbi, over kanten og ned lia til skinnegangen. Heldigvis at toget fra Finse 10:18 hadde passert. Randi som den reddende engel kaster seg ut lia. Spenninga var å ta og føle på når vi hørte brølet fra togtunellen og et nytt tog kom rasende. Hva var det? Et godstog!! det stod det ikke noe om i tabellen. Heldigvis hadde skien stoppet før skinna og Randi slapp med skrekken.

Vi nærmer oss Haugastøl ved 3 tida og bussen er i sikte. Vel fremme etter nok en fin tur. Setter stor pris på vennskapet og samholdet i gruppa. Takker komiteen for turen og for en perfekt planlegging.

Hilsen
Jan Kjell